

Γέρων Θεόφιλος Λαυριώτης (Μέρος 1ο)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

(c) Costas Hatzis. All Rights Reserved.

Εγεννήθη το έτος 1885 στο Κανιάνι Λαμίας και στη βάπτιση έλαβε το όνομα Θωμάς (Καψής). Ήρθε για να μονάσει στη Λαύρα στις 14 Ιουλίου 1910 και μετά από ένα χρόνο δοκιμή στις 15-8-1911 έγινε μοναχός λαμβάνοντας στην κουρά το όνομα Θεόφιλος.

Ο π. Θεόφιλος, αν και έζησε σε ιδιόρρυθμο Μοναστήρι, ήταν πολύ αγωνιστής, πολύ ασκητικός, άνθρωπος της προσευχής και της μοναχικής ακρίβειας. Δεν έχανε ακολουθία. Έμπαινε στο στασίδι του, στεκόταν πάντα όρθιος και δεν έβγαινε από κει, αν δεν τελείωνε η ακολουθία.

Ήθελε να τηρούνται τα τυπικά στην ακολουθία, και όταν έβλεπε παραβάσεις επενέβαινε και διόρθωνε. Κάποτε ένα νέο καλογέρι σε μία αγρυπνία άρχισε να ψάλλει τον πολυέλεο με ύφος και στόμφο. Στον πρώτο στίχο πήγε ο γερω-Θεόφιλος και του είπε: “Δε σ’ ακούει ούτε ο Θεός ούτε οι άνθρωποι. Τα δαιμόνια χορεύουν. Ταπεινά, ταπεινά να ψάλλουμε, να μας ακούει ο Θεός και να μας χαίρεται σαν παιδιά Του”.

Στο κελί του για άσκηση ποτέ δεν άναβε φωτιά το χειμώνα και ποτέ του δε φορούσε τσουράπια.

Νήστευε πάρα πολύ και οι Προϊστάμενοι του έβαλαν κανόνα να μετριάσει τη νηστεία του για να μην πεθάνει. Δεν έτρωγε πριν από την ώρα της καθορισμένης

από αυτόν τραπέζης γιατί το θεωρούσε λαθροφαγία. Μάζευε τα φρούτα, τα έβαζε στο μαντήλι του και δεν έτρωγε ούτε ένα εκτός τραπέζης. Την ώρα της τραπέζης έκανε προσευχή και τα έτρωγε. Δεν έφαγε κρέας ποτέ, καίτοι ζούσε στο Ιδιόρρυθμο.

Τα λίγα χρήματα που έδινε η Λαύρα σ' όλους τους πατέρες, ο γερω-Θεόφιλος δεν τα χρησιμοποίησε για τις ανάγκες του, αλλά τα διέθεσε για την επισκευή του φούρνου της Μονής. Ο ίδιος ζούσε τόσο φτωχικά και απλά, που δεν είχε ανάγκες και έξοδα.

Είχε το διακόνημα του Εκκλησιαστικού και τελευταία του Δοχειάρη. Στις 15-1-35 εξελέγη Προϊστάμενος, αλλά σύντομα παραιτήθηκε, γιατί δεν ταίριαζαν στο χαρακτήρα του και στον ασκητικό του τρόπο ζωής η διοίκηση, η επικοινωνία με επισήμους και όλες οι μέριμνες του Προϊσταμένου.

Όταν ήταν Δοχειάρης, κάποια ημέρα έχασε τα κλειδιά. Επειδή δεν έβλεπε καλά, κάλεσε τον παπα-Βασίλη και πήγαν ως τον κήπο ψάχνοντας να τα βρουν, αλλά δεν τα βρήκαν. Είπε ο γερω-Θεόφιλος: "Εμείς κάναμε το ανθρώπινο. Τώρα θα κάνω κομποσχοίνι να τα βρει ο άγιος Μηνάς". Πήγε στο κελί του, άναψε ένα κεριά και άρχισε να προσεύχεται. Πριν προλάβει να τελειώσει το πρώτο κομποσχοίνι, έπεσαν τα κλειδιά μπροστά του.

Κάποια χρονιά στη Διακαινήσιμο πήγαν με τον παπα-Βασίλη στις Καρυές να επισκεφθούν δύο πατέρες, τον π. Αρέθα και τον π. Κοσμά. Άνοιξαν οι πατέρες και δεν μίλησαν καθόλου. Πρώτα έψαλαν το Χριστός Ανέστη και άλλα, ύστερα τους καλωσόρισαν και συνομίλησαν, όπως έκαναν οι παλαιοί πατέρες.

Πηγή: Από την ασκητική και ησυχαστική Αγιορείτικη παράδοση, Εκδόσεις Ιερόν Ησυχαστήριον "Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος", σελ. 126-131 Αναδημοσίευση

Αναδημοσίευση από: anavaseis.blogspot.gr